

- 3) Patentu uzyskanego w wyniku zgłoszenia zawierającego opis wynalazku w postaci zarówno procesu wytworzenia produktu farmaceutycznego, jak i tego produktu jako takiego, który został jednak udzielony wyłącznie w odniesieniu do procesu wytworzenia, nie należy, z powodu zasad ustanowionych w art. 27 i 70 porozumienia TRIPS, uważać począwszy od dnia wejścia w życie tego porozumienia za obejmujący wynalazek w postaci tego produktu farmaceutycznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 15.3.2014.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Oradea (Rumunia) w dniu 7 marca 2014 r. – Horațiu Ovidiu Costea przeciwko SC Volksbank România SA

(Sprawa C-110/14)

(2014/C 175/25)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Horațiu Ovidiu Costea

Strona pozwana: SC Volksbank România SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, dotyczący definicji pojęcia konsumenta, należy interpretować w ten sposób, że wyłącza z tej definicji osobę fizyczną, która wykonuje zawód adwokata i zawiera z bankiem umowę kredytu bez określenia przeznaczenia kredytu, jeżeli w umowie tej w charakterze poręczyciela kredytu hipotecznego wskazana jest kancelaria adwokacka należąca do owej osoby fizycznej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Koblenz (Niemcy) w dniu 11 marca 2014 r. – RegioPost GmbH & Co. KG przeciwko Stadt Landau

(Sprawa C-115/14)

(2014/C 175/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Koblenz.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RegioPost GmbH & Co. KG

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Stadt Landau

Przy udziale: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 56 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom prawa krajowego, które w sposób bezwzględny nakazują instytucji zamawiającej udzielać zamówień jedynie przedsiębiorcom, którzy we własnym imieniu jak i ich podwykonawców zobowiązują się na piśmie przy składaniu oferty do zapłaty ich pracownikom płacy minimalnej ustalonej przez państwo w przypadku publicznych, lecz już nie prywatnych zamówień, gdy brak jest ustawowo ustalonej powszechnie obowiązującej płacy minimalnej oraz układu zbiorowego wiążącego potencjalnego wykonawcę zamówienia oraz ewentualnych podwykonawców?

2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy prawo Unii dotyczące zamówień publicznych, w szczególności dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono przepisom krajowym takim jak § 3 ust. 1 zdanie trzecie LTTG przewidującym obowiązkowe wykluczenie oferty w przypadku niezłożenia przez podmiot gospodarczy już na etapie składania oferty odrębnego oświadczenia, iż w przypadku udzielenia zamówienia zobowiązuje się do określonego działania, do którego w przypadku udzielenia zamówienia byłby zobowiązany na podstawie umowy nawet bez złożenia tego oświadczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 18, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-124/14)

(2014/C 175/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Cattabriga i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że wykluczając względem personelu „wyższego szczebla” (to znaczy lekarzy) krajowego systemu opieki zdrowotnej prawo do wymiaru pracy wynoszącego maksymalnie średnio 48 godzin tygodniowo, a także względem wszystkich pracowników służby zdrowia w ramach tego systemu prawo do dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin, nie zapewniając im przy tym odpowiedniego równoważnego odpoczynku wyrównawczego, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3, 6 i 17 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuły 3 i 6 dyrektywy 2003/88/WE zobowiązują państwa członkowskie do przyjęcia niezbędnych środków w celu zapewnienia, po pierwsze, że każdy pracownik jest uprawniony do minimalnego dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin, w okresie 24-godzinnym, a po drugie, że przeciętny wymiar czasu pracy w okresie siedmiodniowym, łącznie z pracą w godzinach nadliczbowych, nie przekracza 48 godzin. Chociaż odstępstwa od tych przepisów nie są całkowicie wykluczone, podlegają one jednak szczególnym warunkom.

Dokonując transpozycji dyrektywy 2003/88, włoski prawodawca naruszył te przepisy wykluczając wszystkich lekarzy „wyższego szczebla” krajowego systemu opieki zdrowotnej z zakresu stosowania przepisów dotyczących maksymalnego tygodniowego średniego wymiaru czasu pracy oraz wszystkich pracowników służby zdrowia w ramach tego systemu z zakresu stosowania przepisów dotyczących dobowego odpoczynku.